

15 oktober 2022

Herfstwandeling regio Arnhem-Nijmegen

Kan ik het nog, het organiseren van een wandeling? Heb ik de lat niet veel te hoog gelegd? Teer ik teveel op mijn geliefde Santiago aan het Wad gevoel? Ben ik iets aan het vasthouden wat niet realistisch is? Zo maar wat vragen die me de afgelopen weken door mijn hoofd spookten.

Wachtend op de trein zie ik ineens een heel bekend geel/blauw vlaggetje aan een stok op perron 1 voorbij wandelen. Even later komt de stok met zijn eigenaar perron 5 opgewandeld. Een pelgrimsbegroeting volgt. Twee jonge dames die onze begroeting zien vragen nieuwsgierig wie we zijn en wat we gaan doen. We vertellen dat we pelgrims zijn die vandaag gaan wandelen. Wat staat er op het vlaggetje? Vragen ze. Dat is het symbool van het genootschap. Dat is Jacobus, die vereert wordt in Santiago de Compostela. Iedereen die lid is van het genootschap, gaat of is al geweest naar Santiago de Compostela. Gaan jullie daar nu ook heen vandaag? Nou....dat is wel erg ver lopen antwoorden we lachend. We blijven vandaag iets dichterbij huis.

Een kwartiertje later lopen we Hotel Haarhuis binnen in Arnhem. De eerste pelgrims zijn al gearriveerd. Als we er allemaal zijn en lekker aan de koffie met gebak zitten stelt Nico, de nieuwe voorzitter van de regio Arnhem-Nijmegen zich voor en heet de pelgrims welkom.

Na de groepsfoto vertrekken we met 20 pelgrims en worden uitgezwaaid door Nico. Ans sluit

de rij en Anita loopt voorop. De brug over en dan linksaf Meinerswijk in. We praten, genieten van de omgeving en halen herinneringen op. Wat is het heerlijk om weer op pad te kunnen. Iedereen is enthousiast er wordt flink gekeuveld tijdens het lopen.

De herfstkleuren zijn prachtig, aan de overkant van de Rijn zijn de bomen al aan het kleuren en het lijkt wel alsof we door een levensgrote puzzelafbeelding aan het lopen zijn. We lopen door Meinerswijk, een gebied waar al eeuwen geleden mensen rondtrokken en waar ook flink gevochten is. Een bijzonder stukje natuur in de nabijheid van de drukke stad. Als je daar loopt heb je niet het idee dat je zo dicht bij de stad bent. Het is er heerlijk rustig. De Koninkspaarden staan en liggen vandaag rustig in een weilje. Dat is wel eens anders hoor ik van mensen die daar vaker komen. Soms staan ze heel gezellig in een groep bij elkaar bij de brug. Dan is het lastig om ze te passeren. 25 meter afstand houden is daar niet mogelijk. Omlopen is dan de enige optie.

Als we bijna bij het Polenmonument, ons geplande pauzeplekje, zijn gaan de hemelsluizen open. St. Clara wat is dit nu? Dat hadden we toch niet afgesproken? Ineens zie ik links een chalet waar boven de deur staat; Kopje koffie. Dankbaar maken we van deze mogelijkheid tot schuilen gebruik. We pauzeren een kort momentje in de hoop dat St. Clara snel de juiste knop weet te vinden de hemelsluizen weer te dichteren. Maar helaas. Vandaag zit er een stagiair aan de knoppen en

zit er weinig anders op dan vol goede moed de neus in de lucht te steken en door te wandelen naar het pontje van Driel.

De pontbaas is verbaasd over zoveel klandizie vandaag. Jullie durven wel hoor vandaag zegt hij vol ontzag. Vakkundig stuurt hij het pontje naar de overkant en wij vervolgen onze weg naar de Oude Kerk in Oosterbeek. Over een oud kerkepad komen we aan bij het Kerkje. Daar worden we hartelijk ontvangen door Diny en Marion. De koffie en thee staan voor ons klaar. Diny verteld vol overgave hoe de huidige kerk tot stand is gekomen. De perikelen die er decennia lang hebben gespeeld om te komen tot waar ze nu zijn. Een monument aanpassen aan de

huidige tijd vraagt veel, heel veel doorzettingsvermogen, geduld en ontzettend veel geld zo blijkt uit haar verhaal.

We kijken een animatiefilm over de geschiedenis van eeuwen geleden tot nu. Superleuk gedaan om in een kort filmpje toch duidelijk te laten zien wat een ontberingen het kerkje heeft moeten doorstaan. Daarna neemt Marion het stokje over en neemt ons mee naar de meer recentere geschiedenis van rond de oorlog. Op boeiende wijze vertelde ze hoe haar vader in en na de oorlog zijn boerenbedrijf probeerde te runnen. Welke uitdagingen er op zijn pad kwamen en hoe het gezin daarmee dealde.

Op de pastorie tegenover de kerk werden de gewonden van de oorlog verzorgd door Kate, de engel van Oosterbeek. Onder erbarmelijke omstandigheden verzorgde ze de gewonden. Dat er in deze omgeving veel strijd is geleverd in die tijd mag duidelijk zijn. Dat weten we allemaal. De manier waarop Marion over deze tijd verteld, hoe het haar, haar ouders en haar leven getekend heeft en hoe ze dit meeneemt naar de huidige tijd is fenomenaal. Het was heel verleidelijk nog uren te blijven luisteren en kletsen maar het station van Arnhem komt niet spontaan naar ons toe dus zat er niets anders op dan afscheid te nemen en de benenwagens weer in beweging te zetten.

Via de rosande polder zijn we verder gelopen. Nou ja... gelopen. Het was op sommige stukken meer glijden dan lopen, maar dat mocht de pret niet drukken. De groep ging hierdoor wel steeds verder uit

elkaar, het lukte mij niet meer om in de voorste gelederen mee te lopen, maar gelukkig wisten de voorlopers de weg niet. Dus....moest even het gas eraf en de voorste groep terug geroepen want die gingen niet de juiste kant op. Zo hadden we de groep weer bij elkaar en liepen we via allerlei mooie smalle onverharde, glibber paadjes naar de doorgaande weg. Die zijn we overgestoken, waarna we voor de pelgrims nog een heuse kuitbijter in petto hadden.

Bijna bij de oversteek over het spoor zijnde kregen we nogmaals een hoosbui op onze pet. De steigers om een huis heen en een bushalte boden een klein beetje bescherming tegen dit natuurgeweld. Gelukkig waren we niet al te ver meer van Hotel Haarhuis waar we even later aan ons welverdiende Café St. Jacques drankje zaten.

Lieve pelgrims, wat hebben we genoten van jullie aanwezigheid, jullie enthousiasme, de mooie verhalen onderweg, de gezelligheid, het samenzijn. Ans en ik hebben namens de regio Arnhem-Nijmegen met veel plezier deze wandeling voor jullie bedacht, voorbereid en verzorgd.

Dank aan iedereen dat je erbij was. Dank dat jullie je niet lieten ontmoedigen door de stagiair aan de knoppen bij St. Clara. De sfeer was en bleef goed. De camino spirit was zo voelbaar. Dank ook voor de mooie bijdrage in de donativopot. Ook dat draagt bij aan het kunnen voortzetten van activiteiten.

Zoals ik onderweg en tijdens de nazit al aangaf, er leven mooie plannen in de regio. Maar plannen alleen is niet genoeg, we hebben handjes en voetjes nodig om de plannen om te zetten in daden. Ik heb er alle vertrouwen in dat dat goed gaat komen, met de toezeggingen die ik al van enkelen van jullie heb gehad. Daar zijn we heel blij mee.

Kan ik het nog, het organiseren van een wandeling? Zo begon ik dit verhaal. Aan jullie reacties tijdens en na de wandeling durf ik te zeggen ja ik kan het nog. De wandeling organiseren is met hulp van Ans prima gelukt. Dank je wel Ans voor het meedenken, de hulp en je luisterend oor.

Heb ik de lat niet veel te hoog gelegd? Zolang je er maar bij kunt ligt geen lat te hoog denk ik.

Teer ik teveel op mijn geliefde Santiago aan het Wad gevoel? Misschien, maar het maakt wel wie ik ben en maakt ook dat ik graag in die sfeer de wandelingen organiseer en dat is helemaal gelukt. Ik ben trots op jullie inzet en enthousiasme en hoop jullie bij volgende wandelingen, of andere activiteiten van de regio weer te zien.

Ben ik iets aan het vasthouden wat niet realistisch is? Dat zal de tijd leren. Kan nu zeggen, het was heel realistisch. Ik ben blij dat ik met heel mijn hart ben blijven geloven in het positieve. Met zo'n mooie club pelgrims op stap mogen is voor mij de kers op de taart na alle toestanden van de afgelopen jaren. Die toestanden laten we nu achter ons; zand erover! Zoals ook Diny zei in haar verhaal over de Oude kerk, we kijken vooruit...

Ultreia, ultreia.

Pelgrims groetjes,

Anita

Voor wie het leuk vindt. Klik op bijgaande link voor de foto's van deze superdag. Of kopieer de regel naar je adresregel van je apparaat.

<https://1drv.ms/u/s!AsWI8dvRqottgdFFDKcqUlghK0Jefg?e=h3Fn83>